

236 D. D.: ECCE HOMO! — KATUL: APRÈS NOUS LE DÉLUGE.

D. D.:

ECCE HOMO!

Raztrgan in krvav,
ko da je zver
planila nanj,
visi na križu,
visi in molči.

«Stopi s križa
in govôri sedaj
o duši in Bogu!
Pridi in govôri!»

Pa da je stopil s križa takrat,
kot atlet
in mahal z rokami krog sebe
in kazal svojo silno moč,
na kolena bi padli in ga prosili:

«Oprosti gospod!
usmili se nas, usmili!»

Pa da je stopil
ko jagnje na tla,
govoril jim mirno in bolestno
in oprostil jim vse,
bi zopet na njega planili.

*Velika pesnica tu v Eve ho
Ard 27/4:*

KATUL (carm. 5) — A. SOVRÉ:

APRÈS NOUS LE DÉLUGE.

Vživájva življenje, ljubíva,
pustíva filistre, deklè!
Naj godejo srepogledi,
kaj nama do tega, mar ne?

Če solnce utone, spet vzide;
čim nama ugasne dan,
pogrezneva v noč se brezkončno,
v nevzdramni večnosti san.

Zato mi poljubov tisoč
daj, ljubica, daj jih sto,
in tisoč in sto jih obnovi,
še tisoč, še drugih sto.

A tisočev zvrhano mero
razspeva, da naju nikdó
ne bo vedel števila, da nama
zavistnež urekel ne bo.

